

دخترِ یانکی
[نمایشنامه]

نیل سایمون
برگردان شهرام زرگر

کتابخانه ملی ایران

mikhanam

سایمون نیل، ۱۹۲۷م، Simon, Neil

دختر پانکی (نوشته‌ی نیل سایمون؛ برگردان شهرام زرگر، تهران: نیلا، ۱۳۹۲).

۱۱۲ ص - - [قلمرو هنر ۱۷۶؛ زیر نظر حمید امجد]

ISBN: 978-600-5140-65-1

فهرست‌نویسی بر اساس اطلاعات فیبا.

عنوان اصلی: [1968] The Star-Spangled Girl; a new comedy.

نمایشنامه‌ی امریکایی - - قرن ۲۰م.

زرگر، شهرام، ۱۳۲۴، مترجم.

۸۱۲/۵۲ PS ۳۵۶۳/الف ۸۵۳۳

۱۳۸۷

کتابخانه‌ی ملی ایران ۱۶۰۹۳۲۱

انتشارات نیلا

قلمرو هنر [۱۷۶]
زیر نظر حمید امجد

دختر یانکی

نیل سایمون

با سپاس از همکاری محمد پریم شیر، نجوه سعیدی، مازال آنتی، امیررضا جولایی،
حسین رحیم پور، پوریا بوسلفی، رضا ظریفی

طراح: زیلا اسماعیلیان

چاپ یکم ۱۳۹۲

شمارگان: ۲۲ نسخه

چاپ: شرکت چاپ منصور

مخاطب: سروس

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۵۱۴-۰۶۵-۱

ISBN: 978-600-5140-65-1

قیمت ۶۰۰۰۰ ریال

هرگونه نقل و استفاده و اجراء از این نمایشنامه بسته به اجازت کتبی ناشر و مترجم است.

www.nilapub.com

info@nilapub.com

تهران - صندوق پستی ۱۹۵۸۵/۷۵۵ تلفن ۶۶۷۳۴۲۹۸

نیل ماروین سایمون در چهارم ژوئیه ۱۹۲۷ در منهتن نیویورک به دنیا آمد. خانواده‌ی کم‌بضاعتی داشت و مادرش ناگزیر برای تأمین مخارج زندگی دوشادوش پدر کار می‌کرد. نیل در دوران کودکی بیشترین تأثیر را از برادر بزرگش دنی گرفت؛ چنان‌که خودش در این باره گفته است: «بدون دنی من نمی‌توانستم کسی باشم که اکنون هستم.» در شانزده‌سالگی دبیرستان را به اتمام رساند و تجربه‌ی کلمبی نویسی را آغاز کرد. به‌زودی همراه برادرش توانستند کاری در رادیو سی بی اس پیدا کنند. کارشان در آن‌جا نقد و بررسی فیلم‌های سینمایی بود.

سایمون تحصیلاتش را در دانشگاه نیویورک و تحصیلات تکمیلی را در دانشگاه کلرادو به پایان رساند. مدتی نیز در استودیوی فیلم‌سازی «برادران وارنر» کار می‌کرد.

در ۱۹۵۳ با جون بیم ازدواج کرد و در ۱۹۶۱ به اتفاق همسرش که در گروه تفریحات کودکان به کار مشغول بود، نمایشنامه‌ی «بیا و شیپور بزن» را آماده‌ی اجرا کرد. با استقبال عمومی از این اثر درهای شهرت به روی او گشوده شد؛ نمایش ۸۴ هفته در برادوی بر صحنه بود و این توفیق باعث شد سایمون به‌صورتی بی‌گیر و فاش را صرف نوشتن نمایشنامه کند.

آثار بعدی او نیز عموماً با موفقیت همراه بودند، به‌ویژه نمایشنامه‌ی «پابره‌نه در پارک» که در ۱۹۶۳ نوشته شد و به‌گونه‌ای بازآفرینی نمایشی نخستین روزهای ازدواج خود سایمون است.

همسر سایمون در ۱۹۷۳ به‌بیماری سرطان درگذشت، و تأثیر این

ضایعه در آثار بعدی او متجلی است. او پس از مدتی با مارشا میسون، یکی از بازیگران نمایشنامه‌ی پزشک نازنین - نوشته‌ی خودش - ازدواج کرد، و این ازدواج نیز نهایتاً در ۱۹۸۲ به جدایی انجامید. حاصل ازدواج سایمون با همسر نخستش سه فرزند دختر بود که از میان‌شان نانی پدرش کارهای مختلف با او همکاری می‌کند، و حتی برخی نمایشنامه‌های پدرش را در مقام کارگردان بر صحنه آورده است.

نیل سایمون و وودی آلن هر دو از نسلی‌اند که کار خود را با تلویزیون آغاز کردند. وودی آلن به‌مرور بر کار در سینما - نگارش، بازیگری و کارگردانی - متمرکز شد و نیل سایمون به عالم تأثیر پیوست. او تا امروز - در کنار کارهای هرازگاهی در سینما و تلویزیون - بی‌وقفه برای صحنه‌های تأثیر نوشته است. نیویورک، زادگاه هر دو نویسنده، مکان اصلی بسیاری از نمایشنامه‌ها و فیلمنامه‌هایشان است. آلن، طبقه‌ی روشنفکر (به قول خودش بدجهود کمونیست!) را دستمایه‌ی آثارش قرار داد و سایمون به تصویرگری قشر متوسط شهرتشن، با تمام آن رویای امریکایی قابل خرید از فروشگاه‌های زنجیره‌ای C&A و مک‌دونالدز و... پرداخت. کمدی سایمون اما آینده‌ی تمام‌نمای جامعه‌ی امریکاست؛ جامعه‌ای که قدمت نوستالژی‌اش دست‌بن‌بلا به جنگ‌های شمال و جنوب محدود می‌شود و فراخ‌ترین عرصه‌ی رقابتش، رقابت دیرینه‌ی پسی‌کولا و کوکاکولا است!

ساختمان ظاهری نوشته‌های سایمون بسیار ساده است. در آثارش به‌عمد از پیچیدگی پرهیز می‌کند تا بتواند از طریق سادگی خودخواسته به منظورش برسد. او در کنای سرشار از جنسیت، خشونت، اعتیاد و الکلی‌غرب، مبتدای دوستی، عشق، تفاهم و اخلاق است؛ و عموماً نمایشنامه‌هایش پایانی خوش و اخلاق‌گرایانه دارند. بذله‌گویی، حاضر جوابی و پرداخت جمله‌بندی‌های مطایبه‌آمیز از ویژگی‌های اساسی

آثار سایمون شمرده می‌شود. با این همه در دو دهه‌ی اخیر، او آگاهانه و خودخواسته، به کاهش و حذف این وجوه دست زده، طوری که در مقایسه با اولین نمایشنامه‌هایش متوجه جذبیت و تلخی — آمیخته با هزل و طنز — در آثار اخیرش می‌شویم. پس از چهار دهه کار بی‌وقفه، تعجبی ندارد که امروز شاهد نوآوری‌های تکنیکی او در حوزه‌های روایت، صحنه‌بندی، رفت و برگشت‌های زمانی، استفاده از عناصر نمایشی رسانه‌های دیگر (چون رادیو) و بافت حدیث‌نفس‌گونه (اتوبیوگرافیک) نمایشنامه‌هایش باشیم. او تا کنون دو بار جایزه‌ی معتبر تونی و یک بار جایزه‌ی ادبی پولیتزر را از آن خود کرده و تنها نمایشنامه‌نویس زنده‌ای است که تالاری در برادوی به نامش نام‌گذاری شده است.

نیل سایمون را در حال حاضر در جایگاه یکی از بهترین کمدی‌نویسان آمریکایی می‌شناسند. برخی از آثار دیگرش عبارت‌اند از *روح ناجور*، *اناقی در هتل پلازا*، *زندانی خیابان دوم*، *اناقی در هتل کالیفرنیا*، *مَشگ‌ها*، *فصل دوم*، *پیشنهادها*، *یادداشت‌هایی از ساحل برایتون*، *سپرطلاها*، *اناقی در هتل لندن*، *ضیافت شام* و...

عنوان اصلی نمایشنامه‌ی حاضر، *Star-Spangled Girl*، به *Star-Spangled Banner*، به معنای پرچم پُرساره، و همین‌طور سرود ملی ایالات متحده‌ی آمریکا اشاره دارد. با توجه به کاربرد این صفت برای دختر — که سوزنی نمایشنامه‌ی حاضر است — مترجم در برگردان، از بین گزینه‌های مناسب دیگر چون «دختر آمریکایی»، «دختر وطن‌پرست»، «دختر عموسام» و... در نهایت «دختر یانکی» را همچون معادل نام اصلی نمایشنامه برگزید.

شهرام زرگر

سرتاسر نمایشنامه در آپارتمانی دوبلکس واقع در سانفرانسیسکو می‌گذرد.

پرده‌ی یکم:

صحنه‌ی یکم: حوالی غروب، اوایل تابستان.

صحنه‌ی دوم: سه روز بعد.

پرده‌ی دوم:

صحنه‌ی یکم: روز بعد، حوالی ساعت ۵ بعد از ظهر.

صحنه‌ی دوم: چند روز بعد.

پرده‌ی سوم:

روز بعد، سرشب.